Докоснат от Бога

ВЪЛЧО МАРКОВ

„ЕПСИЛОН“

Докоснат от Бога

ВЪЛЧО МАРКОВ

Издателство „Епсилон“

ПРЕЛЮДИЯ

Ресторант, семейна двойка.
Празник насаме.
Той – в костюм с модерна кройка.
Тя – във рокля от ламе.

Върху масата – шампанско,
бяла роза, самота.
Кратко, тихо, безучастно
си говорят Той и Тя.

Огънче в очите нейни
чака още и гори.
Пламъкът – готов да грейне,
през сълзите й дори.

Моли нещо, настоява.
Той – разсеяно мълчи.
Не поръчаха. И стават.
Със помръкнали очи.

Виното така остана –
кавалер на роза бяла.

В ъгъла едно пиано
безнадеждно е заспало.

И АЗ МЕЧТАЛ СЪМ –
да летя на изтребител.
Да поря въздуха –
с хиляда километра в час.
Да се опивам –
с чувството на победител,
да съм летец военен –
първи клас.

Но всичко с мен –
така се случи,
че без да съм пилот
летя
на нежните криле
на Любовта.

Защото
само любовта дарява
безумното,
неземно чувство
да плувам волно във простора
над заливи,
гори
и хора...

Да гоня слънчева дъга в Риека.
Или на Охридското езерт
да бродя с теб
по лунната пътека.

Крилете –
дадени са ни за обич.
Самотникът
не може да лети.

И аз благодаря ти, Боже,
че Любовта пред мене се яви!
Подаде ми ръка и ме поведе
към две невероятни,
приказни очи.
В които синевата се оглежда.

И аз повярвах,
че това си ти!

НЕ ИСКАМ ДА ЖИ
които раждат в мен
нечакана,
изригващ

Аз искам да си тук.
И да се радвам на
да лягам изтощен

И нека да заспива

Да ме пренасяш в
където няма
завис

където чувствам с
и всекиму
добро

НЕ ИСКАМ ДА ЖИВЕЯ В СПОМЕНИ,
които раждат в мен поезия –
нечакана,
изригваща
като исландски гейзер.

Аз искам да си тук.
И да се радвам на очите ти,
да лягам изтощен
в широкото легло.
И нека да заспивам –
с приказките ти.

Да ме пренасяш в онзи чуден свят,
където няма
завист
и неволя,
където чувствам се богат
и всекиму
добро ще сторя.

И АКО НЯКОЙ

някога ми каже:
“ Няма нищо свято в тоз живот.”
Аз няма да отвърна:
“Браво!”

Ще се усмихна леко под мустак.
И без да споря, ще си спомня
това,
което преживях.

Любовна мъка и терзание,
възход, премала, отчаяние,
безумно щастие.
Летеж.

Какво му трябва на човек –
съпругата да го обича,
да го гълчи, но да търпи.
Едно дете – да му прилича,
да сбъдва то
несбъднати мечти.

... И малко “забранена обич” –
да може пак да полети.

БОЛКАТА ОТЛЯВО

Мен тази болка ме преряза.

До мене – ти.
Красива, млада и игрива.

Защо ли разумът крещи –
за мен не си!

Аз – точен, посивял, стабилен.
Пъргава и търсеща пък ти.

Кой Дявол
или Ангел
може да ни съвмести?

Късно притъмня.
И рано съмна.

Дяволите ли заспаха?

Или Ангелите пощуряха?

Ти – във чудо се превърна.

Моят свят...
се преобърна.

БОЛКАТА ОТЛЯВО

Мен тази болка ме преряза.

До мене – ти.
Красива, млада и игрива.

Защо ли разумът крещи –
за мен не си!

Аз – точен, посивял, стабилен.
Пъргава и търсеща пък ти.

Кой Дявол
или Ангел
може да ни съвмести?

Късно притъмня.
И рано съмна.

Дяволите ли заспаха?

Или Ангелите пощуряха?

Ти – във чудо се превърна.

Моят свят...
се преобърна.

Силен
пак съм.
И голям.
Ти –
по-нежна от преди.

И виновни няма,
знам.

Две открили се души.

НЕ ИСКАМ АЗ ЛЮБИМА –
ку

На мен ми стига –
да те има
на моята земя.

Да се оглеждам в твоите очи –

Възторг
да ме залива.
Плам
да

Да знам,
че никога
в сегашно
ни равнодушие,
ни скука
мога аз
да срещна там.

Във моето сърце
е твоят Храм

НЕ ИСКАМ АЗ ЛЮБИМА –

кумир или съдба.

На мен ми стига –

да те има

на моята земя.

Да се оглеждам в твоите очи –

големи.

Възторг

да ме залива.

Плам

да ме гори.

Да знам,

че никога

в сегашно време

ни равнодушие,

ни скука

мога аз

да срещна там.

Във моето сърце

е твоят Храм!

ЦЕЛИЯТ СЪМ КАТО СТРУНА.

Времето се точи.
Като от казан – ракия.

Със романи се разсейвам.
Две глави прочетох –
нищо не запомних.
Мисълта ми бяга
като детски спомен.

Вятърът фучи.
Термометърът – трепери.
Януари.

Чакам да се появиш.

Времето ще галопира –
конче младо след кобила.

КЪДЕ СИ ТИ, ЗАЩО СИ ТРЪ

Нима не съумях да вдъхна в те
макар и мъничко любов от мо
Върни се, искам да те има.

Назаем ще ти дам, не ми е жа
Нали е винаги за двама.
Изпълнен с нея съм докрай -
за лято имам и за зима.

Не искам да я връщаш, нека
да топли и да гали твоите о
Да бъде тя вселена нежност
която да те приюти.

И да усещаш как далече
моето сърце тупти
и ти нашепва всяка вечер:
“Обичам те! Обичай ме и

ЦЕЛИЯТ СЪМ КАТО СТРУНА.

Времето се точи.
Като от казан – ракия.

Със романи се разсейвам.
Две глави прочетох –
нищо не запомних.
Мисълта ми бяга
като детски спомен.

Вятърът фучи.
Термометърът – трепери.
Януари.

Чакам да се появиш.

Времето ще галопира –
конче младо след кобила.

КЪДЕ СИ ТИ, ЗАЩО СИ ТРЪГНА?

Нима не съумях да вдъхна в теб
макар и мъничко любов от моята любов?
Върни се, искам да те има.

Назаем ще ти дам, не ми е жал.
Нали е винаги за двама.
Изпълнен с нея съм докрай –
за лято имам и за зима.

Не искам да я връщаш, нека бъде с теб,
да топли и да гали твоите очи.
Да бъде тя вселена нежност,
която да те приюти.

И да усещаш как далече
моето сърце тупти
и ти нашепва всяка вечер:
“Обичам те! Обичай ме и ти!”

НАЙ-СКЪПИЯ ПОДАРЪК
получих през декември.
Елхичка малка – Коледна елха.
С гирлянди и усмивки
украси я ти.
И две звезди
в средата окачи.
А на върха –
сърце-играчка
сложих аз.

Отмина Коледа.
И старата година...

Елхичката остана.
Ти – замина.

Аз в тъмното се взирам.
И търся твоите очи.
Но нищо не намирам.
Далече си от мен,
далече ти.

Без тебе сякаш вегетирам –
без мисъл,
чувства
и мечти.

Елхичката ни –
щом погледна –
започва
светлината да струи.

Две мънички звезди –
небесносини,
с цвета на твоите очи,
трептят, вълнуват се...

А на върха
сърцето ми
задъхано шепти:
Ще дойдеш ти!
Ще дойдеш ти!

ТРИ МЕСЕЦА...
А теб те няма.

Очаквам някакъв случаен семинар –
да върна слънцето
като през юни или авг

Вълчицата да върна в моя мъжки стан.

Да я погаля алчно,
да я разположа,

да я целуна силно,
да се уморя,

да вляза в нея
до забрава...

А после – вдъхновено да заспя.

Да стиска тя голямото ми пръстче,
захъркам ли – целувка по гърба...
И дълго да ми обяснява –
предоволна,
че имал съм и кокалче ... в носа?!

гетирам –

и мечти.

гледна –

руи.

сносини,

т, вълнуват се...

шепти:

ТРИ МЕСЕЦА...
А теб те няма.
Очаквам някакъв случаен семинар –
да върна слънцето
като през юни или август.
Вълчицата да върна в моя мъжки стан.

Да я погаля алчно,
да я разположа,
да я целуна силно,
да се уморя,
да вляза в нея
до забрава...
А после – вдъхновено да заспя.

Да стиска тя голямото ми пръстче,
захъркам ли – целувка по гърба...
И дълго да ми обяснява –
предоволна,
че имал съм и кокалче ... в носа?!

СЕДЯ СИ САМ И СЛУШАМ ДЖАЗ.
Пия водка с боровинки.
Не знам защо, но искам аз
да пиша хубаво,
интимно –
за хората сами
във късен час.
Не закъснява любовта.

Остава неподвластна тя
на възраст, разум и инат.

Но ето – "сляпата неделя" –
е сякаш Божа благодат –
над теб
като воал се стеле.
На двайсет – ти си най-велик.
Светът е в твоите нозе.

А после?
Брак, кавги, раздели.
Кръчми, барове, фалит.

Вече си на 52.

Идва Тя.
Не спи,
не п
Ти отново си... момче

Преоткриваш топлина
на дъжда
и аромата
И снега.

...Късен час.

Водка и среднощен дж

Идва Тя.

Не спи,

не пита.

Ти отново си... момче.

Преоткриваш топлината
на дъжда

и аромата

на мъглата.

И снега.

...Късен час.

Водка и среднощен джаз.

АЗ ИСКАМ ДА СИ ТУК.

Искам те до мен.
Като в онзи ден
през юни - във Опатия.
В стария хотел,
на звездния етаж,
с малката тераса
и огромното море,
с измисления дансинг
там, върху скалите,
и с танца ни
сред непознатите мъже.

Аз искам да си тук.
Искам те до мен.

Като в онзи ден
през август – до "голямата вода".
Да те виждам цяла
засияла от луна.

Да ме галиш бавно с малките ръце.
Да целувам страстно милото лице.

Да те гушна после
с лапи като в сън,
и да стана този,
който всъщност
съм.

СЪБУДИХ ТЕ С ЦЕЛУВКА

"Най-хубаво ми е да спя" –
прошепна сънено
и се унесе.

Измъкнах се на пръсти,
с чехли

Закуската приготвих със усмив
Свирках си с уста.

Наспана, гладна и желана
се появи на първия етаж.
Но недолюбена остана –
не бях виновен аз.

След време ме попита
в какво измервам любовта.
А аз на малък се престорих,
припомних си една игра
и без да мисля отговорих:
"Пет милиона"!

СЪБУДИХ ТЕ С ЦЕЛУВКА

по вратлето.
“Най-хубаво ми е да спя” –
прошепна сънено
и се унесе.
Измъкнах се на пръсти,
с чехлите в ръка.

Закуската приготвих със усмивка.
Свирках си с уста.

Наспана, гладна и желана
се появи на първия етаж.
Но недолюбена остана –
не бях виновен аз.

След време ме попита
в какво измервам любовта.
А аз на малък се престорих,
припомних си една игра
и без да мисля отговорих:
“Пет милиона”!

“Пет милиона, но какво?”

“Не знам,
огромна, непонятна,
но величина.

Най-голямата в света!”

И да не спираме играта
продължих:
“А колко ме обичаш ти?”

“Колкото съня!”

Усмихна се
и се прозя.

ХУБАВА СИ – КАТО МОЯТА МЕЧТА.
Млада – като пролетна роса.
Нежна – като пръстите на пианист.
Търсил съм те – както
главна роля за артист.

Някога, на младини,
циганка ми гледа на ръка.
И със завист ми предсказа
Любовта.

“Чакай я като награда.
Ти ще си на 50.
Тя – скандално млада.”

Даже име спомена.

Помня, смях се от сърце.
Не повярвах.
Но излезе права.
Малко ме излъга –
името ти не позна.

Но позна за Любовта.

НЕ МОГА МАЛКО ДА ОБИЧАМ.

Не мога малко да горя.
Забързано живея.
Влюбен съм в света.

Има ли разковниче
за тайната - живот?

Велик мъдрец е казал
думите, които
да повторя мога:
“Щом любиш всеотдайно –
докоснат си от Бога!”

АЛКО ДА ОБИЧАМ.
да горя.
я.
ета.

окоснат си от Бога!”

ЗАПОЧНАХ САМ ДА СИ ГОВОРЯ.

Едва ли е от възрастта!
Но на гурбет – с кого да спориш?
Със себе си и с вечността.

Ще връщаш минали любови,
победи в спорта и мечти.
От тях две-три осъществени,
и то – в сегашни дни.

За другите не стигна малко –
амбиция, кураж, пари?
Какво ли в туй жестоко време
все още мене ме крепи?

Хем знам, хем няма да говоря.
Не искам да съм откровен.
Но имам сили да се боря.
И силата се влива в мен

от твоя смях и любопитство,
невинност, обич и търпение –
най-нежно жертвоприношение!

Б-52

Сякаш беше вчера...
Аз – на тридесет и две.
Днес като погледна –
петдесет и две.

Времето ли мина,
аз ли не разбрах.
Зими натежаха...
Май че остарях?!

Но не искам младост.
И така съм млад.
Силен
и богат.
Влюбен във Живота.

Моето богатство –
най-обикновено,
трудно постижимо,
може би – фатално,
за мен – необяснимо,
най-човешко чувство –
истинска любов.